

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - בראשית כה:

דְּבַר אַחַר אֱלֹהֵי תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְגו', אֱלֹהֵי אוֹתָם שֶׁנֶּאֱמַר
בָּהֶם (שְׁמוֹת ל"ב) אֱלֹהֵי אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל. בַּיּוֹם שֶׁיִּמְחֹו אֱלֹהֵי,
כְּאֵלוֹ אוֹתוֹ יוֹם עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁמַיִם וְאָרֶץ. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב (בראשית ב) בַּיּוֹם עָשׂוֹת ה' אֱלֹקִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם.
בְּאוֹתוֹ זְמַן יִהְיֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם שְׁכִינְתּוֹ וְיִתְחַדֵּשׁ
הָעוֹלָם, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ישעיה סו) כִּי כִּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הִתְחַדְּשׁוּ
וְהָאָרֶץ תִּתְחַדֵּשׁ וְגו'. זֶהוּ בַּיּוֹם עָשׂוֹת.

בְּאוֹתוֹ זְמַן, וַיִּצְמַח ה' אֱלֹקִים מִן הָאֲדָמָה כֹּל עֵץ נִחְמַד וְגו'.
אָבֵל בְּהִתְחַלְתָּ, עַד שֶׁיִּמְחֹו אֱלֹהֵי, לֹא יוֹרֵד גֶּשֶׁם שֶׁל הַתּוֹרָה,
וְיִשְׂרָאֵל שְׂדוּמִים לְעֹשְׂבִים וְלֹאֵילָנוֹת לֹא יִצְמָחוּ, וְסוּד הַדְּבַר
- וְכֵן שִׁיחַ הַשְּׂדֵה טָרֵם יִהְיֶה כְּאָרֶץ וְכֵן עֹשֵׁב הַשְּׂדֵה וְגו'.
בְּגִלְלֵי שְׂאֵדִם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה, שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל בְּבֵית
הַמִּקְדָּשׁ לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה בְּקִרְבָּנֹת.

דְּבַר אַחַר, וְכֵן שִׁיחַ הַשְּׂדֵה - זֶה מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן - טָרֵם
יִהְיֶה כְּאָרֶץ. וְכֵן עֹשֵׁב הַשְּׂדֵה טָרֵם יִצְמַח - זֶה מְשִׁיחַ
שֵׁנִי. וְלָמָּה? מִשּׁוּם שֶׁאֵין שֵׁם מֹשֶׁה לְעַבֵּד אֶת הַשְּׁכִינָה,
שֶׁעֲלִיו נֶאֱמַר וְאֵדָם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה. וְסוּד הַדְּבַר -
(בראשית מט) לֹא יָסוּר שִׁבְטֵי מִיְהוּדָה - זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.
וּמִחֻקֵּי מִבְּיַן רַגְלָיו, זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. עַד כִּי יָבֹא שִׁיל"ה
- זֶה מֹשֶׁה. הַשְּׁבוֹן זֶה בְּזֶה. וְלוֹ יִקְהַת עַמִּים - אוֹתוֹת
וְלִו' קְה"ת.

דְּבַר אַחַר, וְכֵן שִׁיחַ הַשְּׂדֵה - אֵלוֹ הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם מִצַּד שֶׁל
צְדִיק ח"י הָעוֹלָמִים. שִׁיחַ - ש' ח"י ש' שְׁלֹשֶׁת עֲנֻפֵי הָאֵילָן,
וְהֵם שְׁלֹשָׁה אָבוֹת וּמִן ח"י עוֹלָמִים. לְשׁוֹן אַחַר וְכֵן עֹשֵׁב
הַשְּׂדֵה - ע"ב ש"ן. שְׁלֹשָׁה עָלִים שֶׁהֵם ש' יֵאֱהוּדוּנָה"י, וְהֵם
ע"ב עֲנַפִּים שֶׁתְּלוּיִים בָּהֶם בְּחֻשְׁבוֹן ע"ב. כֹּלֵם לֹא נֶאֱחָזִים
בְּמִקוֹם שֶׁהֵיא שְׁכִינָה עַד שֶׁיָּבֹא אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲד"ם, שֶׁהוּ
יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְזֶהוּ וְאֲד"ם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה.
וְלָכֵן נֶאֱמַר בּוֹ וְכֵן עֹשֵׁב הַשְּׂדֵה טָרֵם יִצְמַח, עַד שֶׁיִּצְמַח
צְדִיק"ק. וּמִמֶּנּוּ (תְּחִלִּים פֶּה) אָמַת מְאָרֶץ תִּצְמָח, שֶׁנֶּאֱמַר

דְּבַר אַחַר אֱלֹהֵי תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְגו' אֵלִין אֲנִין דְּאֲתָמַר
בְּהוּן (שְׁמוֹת ל"ב) אֱלֹהֵי אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל. בַּיּוֹמָא דִּיתְמַחֲוִין
אֵלִין כְּאֵלוֹ הַהוּא יוֹמָא עֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁמַיָּא
וְאָרְעָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) בַּיּוֹם עָשׂוֹת יי
אֱלֹקִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. בְּהַהוּא זְמַנָּא יְהֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עִם שְׁכִינְתֵיהּ וְיִתְחַדֵּשׁ עֲלֵמָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה
סו) כִּי כִּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הִתְחַדְּשׁוּ וְהָאָרֶץ תִּתְחַדֵּשׁ וְגו' דָּא
אִיהוּ בַּיּוֹם עָשׂוֹת.

בְּהַהוּא זְמַנָּא וַיִּצְמַח יי אֱלֹקִים מִן הָאֲדָמָה כֹּל עֵץ נִחְמַד
וְגו'. אָבֵל בְּקִרְבֵּינָתָא עַד דִּיתְמַחֲוִין אֵלִין לֹא נְחִית מִטְּרָא
דְּאוּרִינָתָא. וְיִשְׂרָאֵל דְּרַמְיִין לְעֹשְׂבִים וְלֹאֵילָנוֹת לֹא יִצְמָחוּ.
וְרִזָּא דְמִלְחָה וְכֵן שִׁיחַ הַשְּׂדֵה טָרֵם יִהְיֶה כְּאָרֶץ וְכֵן עֹשֵׁב
הַשְּׂדֵה וְגו', בְּגִין דְּאֵדָם אֵין דְּאֲנִין יִשְׂרָאֵל כְּבִי מִקְדָּשָׁא
לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה בְּקִרְבָּנִין.

דְּבַר אַחַר וְכֵן שִׁיחַ הַשְּׂדֵה, דָּא מְשִׁיחַ רֵאשׁוֹן טָרֵם יִהְיֶה
כְּאָרְעָא. וְכֵן עֹשֵׁב הַשְּׂדֵה טָרֵם יִצְמַח דָּא מְשִׁיחַ שֵׁנִי. וְלָמָּה
בְּגִין דְּלִית תַּמּוֹן מֹשֶׁה לְמַפְלַח לְשְׁכִינְתָּא דְעֵלִיָּה אֲתָמַר
וְאֵדָם אֵין לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה. וְרִזָּא דְמִלְחָה (בראשית מט)
לֹא יָסוּר שִׁבְטֵי מִיְהוּדָה דָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמִחֻקֵּי מִבְּיַן
רַגְלָיו דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. עַד כִּי יָבֹא שִׁיל"ה דָּא מֹשֶׁה
הַשְּׁבוֹן דָּא כְּדָא. וְלִו' יִקְהַת עַמִּים, אֲתָנוּן וְלִו' קְה"ת.

דְּבַר אַחַר וְכֵן שִׁיחַ הַשְּׂדֵה אֵלִין צְדִיקִיָּא דְּאֲנִין מִסְטְרָא
דְּצְדִיק ח"י עֲלָמוּן. שִׁיחַ ש' ח"י ש' תְּלַת עֲנַפִּין דְּאֵילָנָא
וְאֲנִין ג' אָבְתוֹן וּמִן ח"י עֲלָמוּן. לְשׁוֹן אַחַר וְכֵן עֹשֵׁב הַשְּׂדֵה
ע"ב ש"ן. תְּלַת עֲלִין דְּאֲנִין ש' יֵאֱהוּדוּנָה"י. וְאֲנִין ע"ב
עֲנַפִּין דְּתְלוּיִין בְּהוּן בְּחֻשְׁבוֹן ע"ב. כֹּלֵם לֹא אֲתִאֲחַדִּין
כְּאֲתָרָא דְאִיהִי שְׁכִינְתָּא עַד דִּיִּיתִי הַהוּא דְאֲתָרִי אֲד"ם
דְאִיהִי יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְדָא אִיהִי וְאֲד"ם אֵין לְעַבֵּד
אֶת הָאֲדָמָה.

וּבְגִין דָּא אֲתָמַר בִּיהּ וְכֵן עֹשֵׁב הַשְּׂדֵה טָרֵם יִצְמַח עַד

בו (דניאל ח) ותשלף אמת ארצה. ותלמידי חכמים, שהם דשאים, לא צומחים בגלות עד שאמת מארץ תצמח, וזה משה שנאמר בו (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו, שלא יהיה מי שדורש את השכינה פמותו, ובגלל זה ואדם אין לעבד. ומיד שהוא יבא, מיד - וא"ד יעלה מן הארץ. א"ד מן אדני עולה לו ו' ונעשה בה אדון כל הארץ. מיד - והשקה את פני כל האדמה, מפניו משקים ישראל למטה בשבעים פנים של התורה. דבר אחר ואד יעלה מן הארץ, תרגומו ענן יעלה מן הארץ. אותה שנאמר בה (שמות מ) כי ענן ה' על המשכן וגו', ובו משקים תלמידי חכמים בארץ באותו זמן.

דיצמח צדי"ק. ומניה (תהלים פה) אמת מארץ תצמח דאתמר ביה (דניאל ח) ותשלף אמת ארצה. ותלמידי חכמים דאנון דשאין לא צמחין בגלותא עד דאמת מארץ תצמח, ודא משה דאתמר ביה (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו דלא יהא מאן דדריש לשכינתא בותיה. ובגין דא ואדם אין לעבוד. ומיד דאיהו ייתי, מיד וא"ד יעלה מן (דף בו ע"א) הארץ א"ד מן אדני סליק ליה ו' ואתעביד בה אדון כל הארץ. מיד והשקה את כל פני האדמה מניה אתשקוין ישראל לתתא בע' אנפין דאורייתא. דבר אחר ואד יעלה מן הארץ תרגומו ועננא יסתלק מן ארעא. החיא דאתמר בה (שמות מ) כי ענן י' על המשכן וגו' וביה מתשקוין תלמידי חכמים בארעא

בהחיא זמנא:

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמרו זוהר על הפרשה

תורה י"ג

אשרי העם ידעי תרועה וכו': (תהלים פט)

בימקדשא, כי הדעת הוא בחינת בית, במאמר חכמינו זכרונם לברכה (ברכות לג): מי שיש בו דעה, באלו נבנה בית המקדש וכו':

ב וזה בחינות התגלות התורה של לעתיד לבוא, כמובא בזהר, שלעתיד ותגלה אורייתא דעתיקא סתימאה; כי עקר קבלת התורה - עליוני השכל, שהוא משה-משיח*, כמו שכתוב (משלי כא): עיר גברים עלה חכם; ומי שיש לו בחינת משה-משיח, יוכל לקבל תורה, ויכול להמשיך הארת התורה ללמד שאר בני-אדם, כי התגלות התורה בא מיחודא דקדשא בריהי-הוא ושכינתה, כמו שכתוב (שם א): שמע בני מוסר אביה וכו' - אביה דא קדשא-בריהי-הוא, ואמרו דא בנסתי-ישאל (זוהר יתרו פה. פנחס ריג); ויחידם - עליוני העלאת נפשות ישראל בבחינת מיין נוקבין, והחכם יכול לקח הנפשות ולהעלותם בבחינת מיין נוקבין, בבחינת (שם יא): ולקח נפשות חכם, ועליוני היחוד הזה נולד התורה, ובשעולה החכם עם הנפשות, בבחינת עיר גברים עלה חכם, עליוני זה: ויחד עז מבטחה:

ג ונפש זה בחינת רצון, שכל אלו בני-אדם הפאים לחכמי-הדור, כל אחד ואחד יש לו איזהו רצון, ויצדיק לוקח כל הרצונות ועולה עמם, ואחר-כך: ויחד עז מבטחה, בבחינת (יחזקאל א): ותחיות רצוא ושוב: רצוא - בעליות הנפשות, ושוב - בחזרת הנפשות עם התגלות התורה. וזה שמוכא בתקוני-זהר (תיקון ע' דף קט): רצוא - דא נוריאל, ושוב - דא מט"ט שר הפנים. נוריא"ל דא נור דלוק (זוהר בראשית כג: ובתיקונא שבעיין) בבחינות תאנות ממון, ושוב -

א להמשיך השגחה שלמה אי אפשר אלא עד שישבר תאנות ממון, ושכירתה הוא עליוני צדקה, כי איתא בזהר (פנחס דף רכד): רוחא נחת לשבד חמימא דלבא, וכד נחת רוחא, לבא מקבל לה בחדות דנגונא דליואי. רוחא זה בחינת צדקה, שהיא רוח נדיבה - עליוני מקרין חמימות תאנות ממון. וזה בחינת (תהלים עו): יבצר רוח נגידים; שהרוח ממעט תאנות הנגידות והעשירות. נגונא דליואי זה בחינת מושא ומתן באמונה, ששמוח בחלקו ואינו אין להעשיר, כי הנגינה זה המושא ומתן, כמו שכתוב (שם פא): שאז זמרה ותנו תף. חדוה - זה ששמוח בחלקו, וזה בחינת קטרת, שמקשר המום הלב עם הרוח, וזה (משלי כו): קטרת ישמח לב; וזה בחינת (דברים לג): ישימו קטרה באפך - שעליוני בחינת קטרת הנ"ל נתפסל בחינת (בראשית ג): "בזעת אפך תאכל". וזה בחינת התגלות משיח, שאזי יתפסל חמדת הממון, כמו שכתוב (ישעיהו ב): פיום החיא ושלף האדם את אלילי כספו ואלילי זהבו. וזה בחינת (איכה ד): רוח אפינו משיח ה'. וכל זמן שיש עבודה זרה זאת של ממון בעולם - תרוי-אף בעולם; וכפי הפטול של עבודה זרה זאת, פן נתפסל תרוי-אף, בבחינת: רוח אפינו משיח ה', ונתמשך חסד בעולם, בבחינת (תהלים יח): ועושה חסד למשיחו. ובשיתגלה חסד הזה, יתמשך הדעת, שהיא בגין הבית, בבחינת (שם ה): ואני ברב חסדך אבוא ביתך, כמו שכתוב בזהר (פנחס דף רכז): וימינא דא זמין למבנא

דא מט"ט שר הפנים, דאיהו רשים בשם משה, דאיהו משיח, שהוא רוח אפינו, שעלידו נשתבך החמימות. וזה: שפכה - גימטריא משה (זוהר בחר קיא: פנחס רלא). שהוא משבך אלילי כסף וזהב; רצוא דא רצון, שהוא הנפש, ושוב דא משה, שמקבל התורה:

ד ועלידי המשבת התורה נמשך השגחה, כי התורה היא מ'נ'ת'א' (מ'ע'מ'ים, נ'קודות, ת'נין, א'ותיות). שהם תלת ג'ונין דעינא ובת'ע'ין. וזה שמתחלת התורה בבראשית: תמן ראשי, תמן בת (תיקוני זוהר דף יח:). ראשי - אלה ראשי בית אבתם (שמות ו), שהאבות הם תלת ג'ונין דעינא; תמן בת - דא בת'ע'ין. נמצא, בשחכם מביא תורה כנ"ל, נמצא שמביא פה הראות של השגחת השם ותבדך עלינו, וכל אחר, כפי קרובו אל התורה, בן השגחת השם ותבדך עליו. כי עקר פה הראות, מחמת שמבכה בדבר הנראה, וחזר פה הראות מחמת ההפאה לעינים, ונצטיר הדבר הנראה בעינים, ואז העינים רואים את הדבר הנראה, כי הראות מביא את הדבר לתוד העינים. אבל כשהדבר הנראה הוא רחוק, אז קדם שיגיע פה הראות לתבדך הנראה, מתפזר בתוד האויר ונתעבר, ואין מגיע בהפאה על הדבר, ועלידי'זה אין חזר הראות לעינים, ואז אין העינים רואין, כי עקר הראות הוא מחמת ההפאה. וזה (תהלים פ): שוב נא, הבט משמים וראה - שישוב הבטה שמביט משמים עלינו, ושוב עלידי ההפאה, ושוב הראות לעיניו, ואז: וראה; כי הראיה עלידי השבת ההפאה. וזה בחינת: ורחיות רצוא ושוב; ורחיות - הינו התורה, שהיא החיים, רצוא - בבחינת הבטה מעלא לתתא, ושוב - בבחינת הפאת הראות בדבר הנראה, ונחזר לעינים ונצטיר בעינים, כי העינים הם כמראה לטושה, שנתראה בהם כל דבר שעומד כנגדו. ועלידי שאנחנו קרובים אל התורה, נמצא שאנחנו קרובים אל הראות, ועלידי זה פה הראות נחזר לעיניו, ונתראים ונצטירים אנחנו בעיניו. אבל העבור, מחמת שהם רחוקים מהתורה, הם רחוקים מהשגחתו, והשגחתו אין מגיע עליהם בהפאה. נמצא השגחתו על העבור, בחצי הראות, בבחינת רצוא, ועלינו השגחתו בשלמות:

ה וזהו בחינת תקוונא דמרבבתא עלאה ומרבבתא תתאה, שעלידי החכם, שלוקח הנפשות ועולה עמהם וירד עז מבטחה, נתתקנו שני המרבבות. כי יש ארבע חיות בבחינת נפש, וכפא, וישוב על הפא. אריה שבבחינת נפש, זה בחינת (שה"ש ח): אריתי מורי עם בשמי; מורי זה בחינת מרת נפש (שמואל"א א), בחינת (מלכים"ב ד): ונפשה מרה לה; זה בחינות פגם הנפש, פגם הרצון. כשורצה דבר'תאזה, זה הרצון הוא פגם ומרה לנפש. ועכשו כשפא זה האדם לתכס'הדור עם נפשו ורצונו, והחכם הדור לוקח כל הרצונות ולוקט אותם אהד לאהד, כדי להעלות אותם כנ"ל, ואז מלקט גם כל הרצונות והנפשות שנפלו. וזהו בחינת אריה - לשון לקט, שפולקט מרת הנפש, הינו פגם הנפש; עם בשמי - עם הרצון הטוב, שמעלה ריח טוב. ובחינת שור שבנפש, זה האור המצחצח שנתוסף בנפש מחמת הקבוי, שנתקבץ פוזרי הנפש, ואז מאיר הנפש ביותר, כי

כשהרצון אין מאיר, אז הנפש בבחינת: ונפש רעבה, כי עקר הרעב - מחמת העדר האור, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (יומא עד:): ויעבד וירעיבך ויאכילך את הפן - מכאן שהפומא אינו שבע, כי עקר השבע מחמת האור שיראה בעיניו, ועלידי שאינו רואה, אין נתמלא נפשו, הינו רצונו, כי טוב מראה עינים מהלך נפש (קהלת ו): וכשמצחצח נפשו בצחצחות האור, אזי: ונפש רעבה מלא טוב (תהלים קז), בבחינת (ישעיהו נח): והשביע בצחצחות נפשה. וזה בחינת שור, לשון הסתכלות, בחינת: מראה עינים מהלך נפש. ונשר שבבחינת נפש, זה החדוש שנתחדש הנפש בעלייתה בבחינת עבור. וזה בחינת נשר - תתחדש כנשר נעור'יכי (תהלים קג). ואדם שבנפש, זה בחינת (בראשית ב): ויהי האדם לנפש חיה; כי האדם בחינות מסכני ועתירי, כמו שכתוב (בחדמות הזוהר דף יג:): נעשה אדם בצלמנו - עתירי, כדמותנו - מסכני. וכשנתלקטו הנפשות, אזי הם בבחינת אדם, נפשות גדולות וקטנות, בבחינת מסכני ועתירי. ואופנים הן הגופין, כי עקר פעולתיהן של הגופין אינו אלא מן החיות שבנפש, שהנפש מראה פעולתיה עלידי איברי הגוף, ואין לגוף שום תנועה עצמית, והכל עלידי פחות הנפש.

וכפא שבבחינת נפש, הוא נפש החכם שנתפסה, בבחינת (משלי ג): יקרה היא מפנינים [כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה ד): מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים], כי מחמת שנפש החכם הוא יקר, הוא נתפסה לפני ולפנים, וכל הנפשות נעשין לבושין אצלה. והאדם היושב על הפא, הוא דעתו של החכם, כי גם בלא דעת נפש לא טוב (משלי יט):

ויש ארבע חיות בתורה: אריה שבתורה, כי התורה נקרא עז, ומה עז מארי (שופטים יד). ושור שבתורה, זה בחינת (משלי ח): כי שרים ישרו. ונשר שבתורה, זה בחינת הדושין דאורייתא, בבחינת: תתחדש כנשר. ואדם שבתורה, זה בחינת (במדבר יט): זאת התורה אדם, ויש בה קלות וחמורות, שהם בחינת מסכני ועתירי; וכפא שבבחינת תורה, הם דברים שפסה עתיקיומין (פסחים קט). ועי' זוהר בהעלותך קנב. והם מכסים את עצמן בספורי התורה. וישוב על הפא הוא עתיקיומין, בבחינת (דניאל ז): ועתיק יומין יתב. ואופנים שבתורה, הן הן גופי תלכות:

וזה שמביא בתענית (דף כג:): מעשה דרבי יונה: כד הוה אצטריף עלמא למטרא, אמר: אזיל ואיתי בזוזא עבזרא. והוי קאי באתרא עמיקי, באתרא צניעא, מכפי שקא, ועלידי'זה - ואתי מטרא. כד הוה מצטריף עלמא למטרא - הינו לתורה, כמו שכתוב (דברים לב): יערף כמטר לקחי. אמר, אזיל ואיתי בזוזא עבזרא - עבור זה בחינת ע"ב רי"ו; ע"ב הוא שפופ, רי"ו זה בחינת חמימות. בזוזא זה בחינת תאות ממון, הינו דאזל לשבך תאות ממון כנ"ל. והוה קאי באתרא עמיקי - עלידי ששבך תאות ממון זכה לאתרא עמיקי, שהוא בחינת חסד, כמראה החמה עמוקה מן הצל (שבעות ו); והסד הוא אור יום, כמו שכתוב (תהלים מב): יומם יצוה ה' חסדו; ועלידי חסד זכה לבנין הפית, לבחינת שכל כנ"ל.

וזה: אתרא צניעא, שהוא בית המקדש, שהוא השכל, כמו שכתוב (משלי יא): ואת צנועים חכמה. והנה מכפי שקא – זה בחינת לקיחת הנפשות להעלות אותם בנ"ל ולקח נפשות חכם, וקליות הנפשות הם מכנים בשם שק, כי הם מתעדנים משקיא דנחלא, בבחינת: והשביע בצחצחות נפשה, ועלידיה: ואתי מטרא – שהמשיך תורה, בבחינת: וירד עז מבטחה:

ו אף צריך לבקש מאד ולחזר אחר חכם בזה, ולבקש מהשם ותורה, שיזכה למצא חכם בזה, שימקין הנפשות, בבחינת: ולקח נפשות חכם, ויעלה אותם, וירד עמהם תורה. כי גם החכם בעצמו אי אפשר שיעשה זאת בשכל אחד, כי הם שני שכליים: מה שמקבין הנפשות הוא שכל אחד, ומה שמעלה אותם ומוריד עז מבטחה הוא שכל אחר. וזה בחינת שיון של שלשה ראשים ושיון של ארבעה ראשים, שהשני שינין הם השני שכליים:

וזה פרוש: אמר רבה בר בר חנה: אשתעו לי נחותי וימא: בין גלא לגלא תלת מאה פרסי, ורומיא דגלא תלת מאה פרסי. זמנא חדא הוי אזלינן בארחה, ודלינן גלא, עד דחוינן בי מרבעתא דכוכבא זוטא, דהוי במבור ארבעין גריוא בורא דחרדלא; ואי דלינן טפי, הנה מקלינן מהבלא. ורמיא לה גלא קלא לחברתה ואמרה לה: חברתי מי שבקית מידי בעלמא דלא שטפית, וניתי אנא ונחברבה. אמרה לה: פוק חזי גבורתא דמרה, דאפלו במלא חוטא דקלא לית דעבר, שנאמר: האותי לא תיראו נאם ה' וכי:

נחותי וימא, הינו ממשכיבי וימא דאורייתא לזה העולם. בין גלא לגלא תלת מאה פרסי – שהוא בחינת שיון שניה בנ"ל (הינו בחינת שני השכליים בנ"ל, שהוא השכל של קבוצת הנפשות, והשכל של העלאת הנפשות להמשיך תורה, שאלו שני השכליים של הצדיק שהוא חכם האמת הם בחינת שני שינין בנ"ל). והגלים הם הנפשות, בבחינת צחלי קולך בת גלים, שהיא בת אכנה (כמו שדרשו רז"ל סנהדרין צד):

בין גלא לגלא – אלו החכמים שהם בין גלא לגלא, הינו מחברים כל הנפשות, בבחינת ולקח נפשות חכם. תלת מאה פרסי – שהיא בחינת שיון אחת. ורומיא דגלא תלת מאה פרסי – הינו להעלות הנפשות, זה בחינת שיון אחרת. זמנא חדא אזלינן בארחה – הינו שאנחנו נכנסנו לעורר זווה, הנקרא ארה, כמו שכתוב (תהלים קלט): ארחי ורבעי. ודלינן גלא – הינו שדלינן הנפשות למעלה, בבחינת: עיר גבורים עלה חכם. עד דחוינן בי מרבעתא דכוכבא זוטא – הינו שגורמנו זווה עלאה. מרבעתא זה בחינת זווה, כמו שכתוב: ארחי ורבעי. שכינתא נקראת בשעת זווה כוכבא זוטא, כמוכא בזהר (בלק דף קצא): אתעבידת נקדה זעירא מוגו רחיקתא, כדיו אתחברא בכעלה, עזן שם. והנה במבור ארבעין גריוא בורא דחרדלא – כמוכא בזהר (פנחס דף רמט): האי חיה כד אתעברא, אסתתמת ולא יכילת לאולדא, עד דאתיא נחש ונשך בעריתא, כדיו אתפתחת ונפק מנה דמא, והיא שתית לדמא. וזה בחינת בורא דחרדלא, הינו בחינת טפת דם כחרדל, דנפק מנה מחמת הנשיכה

בבית הנרע. בורא – פרוש רש"י: בית זרע. ואחרונה אולדת, והתולדה הזאת היא התורה בנ"ל, והתורה הזאת היא הולכת דרך ארבעים יום, הינו בחינת שאר חיותא, שהם ארבעים, עשרה לכל סטר, כמוכא שם (בזהר הנ"ל), וזה בחינת ארבעין גריוא, בחינת ארבעין חיותא, שהם ארבעים יום של התורה:

ואי דלינן טפי הנה מקלינן מהבלא – פי: יש הכל אשר נעשה על הארץ, אשר יש צדיקים אשר מוגיע אלהם במעשה הרשעים וכי (קהלת ח): ועלידיי ההכל הנה רבים נתפקרו, שרואים צדיק ורע לו, רשע וטוב לו. ואי דלינן הרבה נפשות, אזי בודאי הנה מקלינן לשון קולא; מהבלא, מהכל הנה, ולא היה הכל הנה בליכא קשה על העולם. ורמיא גלא קלא לחברתה: חברתי, מי שבקית מידי בעלמא דלא שטפית, וניתי אנא ונחברבה – הינו, בשאחרונה, בשכל אלו הנפשות חוזרים מעבור הנ"ל, ועלידיי הכלליות נתוסף בהם אהבה זה לזה, ואז מעוררין אלו לאלו ואומרים זה לזה ומזכירין זה את זה: אחי, שמא שבקת איזה מדה בעולם הנה, שעדין היא מושלת עליך ואין אתה יכול להתגבר עליה. וניתי אנא ונחברבה – הינו אסיע לך לכלות את המדה הזאת ממך. והשיב לו: פוק חזי גבורתא דמרה, שהוא החכם הנ"ל, ראה כמה כחו גדול, דאפלו במלא חוטא דקלא לית דעבר – פרוש רבנו שמואל: אפלו במלא רחב החוט לא יכלתי לצאת חוץ מן החול; פרוש: את שואלת אותי, שמא שבקתי מדה בעולם שעדין לא תקנתי אותה – תרע חברתי, שעדין אני משקע בכל התאוות, ועדין לא יצאתי מן החול אל הקדש אפלו במלא חוט, ובודאי מי שהוא בכמדרגה כזאת, בודאי לית דעבר – הינו שאי אפשר לו לבוא לבחינות עבור הנ"ל; ואף-על-פי-כן, פוק חזי גבורתא דמרה, הינו בח החכם, שכל כך כחו חזק, שאפלו נפש שלי העלה בעבור:

וזה פרוש: אשרי העם – זה בחינת השגחה, ידעי תרועה – זה בחינת יעקב, שהוא בחינת צדקה, כמו שכתוב (תהלים צט): משפט וצדקה יעקב אתה עשית. ה' – זה בחינת היות, בחינת חסדים. באור פניך – זה בחינת השכל, כמו שכתוב (קהלת ח): חכמת אדם תאיר פניו. והלכונ – אלו הנפשות, בחינת מקלד'נפש.

(עוד מצאתי בתביד רבנו זכרוננו לברכה, ששייך להתורה הנ"ל, אף מצאתי רק קצה הנזיר, ולא נכתב שם רק סופו של ענין, והסר התחלת הענין, וזה):

התורה, שהיא בחינת ראיה, מתנ"א בנ"ל, כל בשר יתדו, זה בחינת לקיחת הנפשות פלם, בבחינת לקח נפשות חכם בנ"ל; כי פי ה' דבר – כל זה נעשה עלידי רוח נדיבה בנ"ל, שהוא פי ה', כמו שאמרו חז"ל: בפיה זו צדקה (עד כאן לשונו ז"ל). ומוכן הדבר, שמכיא המקרא: ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יתדו פי פי ה' דבר; ומכאן כל המאמר הנ"ל, שהוא מפרש בפסוק זה, אף בעיונותינו הרבים הסר פרוש רישוה דקרא:

ידי עליית הנפשות בבחינת מים נוקבין כאמור על ידי משה משיח כנ"ל ויתחדש העולם כנ"ל על ידי הדעת החדש שיקבלו ישראל על ידי התורה שימשיך משה משיח על ידי קיבוץ הנפשות ועלייתם לבחינת עיבור. זה הוא שכתוב כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני נאום ה' כן יעמוד זערכם ושמכם. כי זה תלוי בזה וזה תלוי בזה, כי על ידי השמים החדשים והארץ החדשה בחינת המשכת ההשגחה משמים לארץ, שפועל החכם על ידי הזיווג שמעורר, על ידי זה נמשך התחדשות לישראל בחינת עמידת זרע חדש והשפעת תורה חדשה בחינת ארחי ורבעי בחינת זרע וכן המשכתו לכלי ושם חדש והוא בחינת בית זרע כמובא שם בתורה בחינת ביורא דחרדלא, כי רצון הוא גימטריא שמו כידוע שהוא בחינת כלי לקבל השפע. וכן להפך על ידי התעוררות ישראל בבחינת התחדשות שבמרכבה על ידי עליית רצון הנפש על ידי זה מקבלים דעת תורה ומתגלה שמים וארץ חדשים העומדים לפני ה'. וזהו ביום עשות. שהיום נעשה כביכול בריאה מחודשת כבראשית על ידי החכם הפועל התחדשות נפשות ישראל על ידי הקיבוץ והעליה, והתורה ודעת שמוריד להם עוז מבטחה. שכל זה הוא בחינת ביטול עבודת עגל הזהב על ידי צדקה כנ"ל.

בַּחֲהוּא זְמַנָּא וַיִּצְמַח יְיָ אֱלֹקִים מִן הָאָדָמָה כָּל עֵץ נִחְמַד וְגו'. אֲבָל בְּקִדְמֵיָתָא עַד דִּיתְמַחֲזֵן אֱלִין לֹא נַחִית מִטְרָא דְאִרְיֵיתָא. וְיִשְׂרָאֵל דְּדַמְיִין לְעֵשְׂבִים וְלֹאֵילָנִין לֹא יִצְמַחֲזֵן. וְרָזָא דְמִלְחָה וְכָל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה טָרַם יִהְיֶה בְּאַרְצֵי וְכָל עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה וְגו', בְּגִין דְּאָדָם אִין דְּאֵנִין יִשְׂרָאֵל בְּכִי מְקִדְשָׁא לְעִבּוּד אֵת הָאָדָמָה בְּקִרְבָּנִין. – באותו זמן של ביטול עבודה זרה של ממון, ויצמח ה' אלקים בחינת יחוד קב"ה ושכניתיה כנ"ל מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע. כי על ידי היחוד שנעשה למעלה בשמים על ידי עליית הנפשות בעיבור על ידי זה יורד שפע התחדשות התורה דעתיקא למטה לארץ מקום האדמה והאדמה מצמיחה כל עץ נחמד, אלו ישראל הצדיקים הצומחים בדעתם והם נחמדים מן השמים למראה, כי הקב"ה רואה ומשגיח עליהם לראותם וטובים הם למאכל, שהקב"ה אוכל אותם כביכול ונכללים בו ומתהפכים למחותו (עיין תור קכ"ט) והכל על ידי הצדיק החכם האמת משה משיח הממשיך היות החכמה בחינת ועץ החיים בתוך הגן,

דְּבַר אַחַר אֵלֹה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְגו' אֱלִין אֵנִין דְּאִתְמַר בְּחִזֵּן (שמות לב) אֵלֹה אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל. בְּיוֹמָא דִּיתְמַחֲזֵן אֱלִין בְּאֵלוֹ הַחַוּא יוֹמָא עֵבִיד קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁמִיָּא וְאַרְעָא הָדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹקִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. בַּחֲהוּא זְמַנָּא יְהִי קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם שְׂכִינְתֵיהּ וַיִּתְחַדֵּשׁ עֲלְמָא הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה סו) כִּי כִאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה וְגו' דָּא אִיהוּ בְּיוֹם עֲשׂוֹת. – דבר אחר, אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות ה' אלוקים ארץ ושמים, אלה אותם שנאמר בהם אלה אלהיך ישראל. אלה בא לפסול את הראשונים ולבטלם כידוע, והוא ביטול עבודה זרה של העגל שהוא תאוות ממון בחינת ודי זהב, שתולה כוחו בממון, בחינת ביום ההוא ישליך האדם (בזכות האדם הוא משה חכם האמת) את אלילי כספו ואלילי זהבו. ביום שימחו אלה הערב רב עובדי עבודה זרה של ממון, יהיה נחשב כאלו באותו יום עשה הקב"ה שמים וארץ, כי על ידי זה צדקה של ישראל הקדושים ברוחם הנדיבה, שזו הצדקה מבטלת תאוות ממון, על ידי זה נמשך בחינת התגלות משה משיח, בחינת עושה חסד למשיחו, שהחסד הוא הפך החרון אף של עבודה זרה, ועל ידי החסד יתגלה הדעת שהוא בחינת בנין בית המקדש, שהוא השכל של התורה שזוכה לה משה משיח, ועל ידי המשכת התורה החדשה שמגלה על ידי קיבוץ ועליית הנפשות, על ידי זה נעשה שמים חדשים בחינת תתחדש כנשר נעוריקי. כי על ידי התקרבות ישראל לתורה נמשך השגחתו יתברך ונתגלה התחדשות הבריאה ונחשב כאילו היום עשה שמים וארץ כמו שכתוב ביום עשות ה' אלוקים בחינת זיווג ויחוד שפועל החכם ונעשה ארץ ושמים. ונרמזו בתחילת הפסוק שמים וארץ שעולה החכם לשמים להמשיך התורה לארץ וגורם גם התעוררות מרכבתא תתאאה בחינת ארץ ושמים מה ישראל מתעוררים על ידי היחוד והעיבור שפועל בהם החכם. גם מרמז על הבטח משמים לארץ בחינת הכאה בדבר הנראה והחזרת כוח הרעות למעלה בחינת ארץ ושמים. שהיא ההשגחה המגולה המחודשת שמים וארץ באותו זמן יהיה הקב"ה עם השכינה בחינת התעוררות הזיווג העליון על ידי עליית הנפשות בכוח החכם. כי התגלות התורה דעתיקא סתימא היא על ידי יחוד קב"ה ושכניתיה, בחינת שמע בני מוסר אביך דא קב"ה ואל תיטוש תורת אמך דא שכניתיה. וייחודם על

עץ היים דייקא בחינת חיות, ודייקא בתוך הגן שהוא תוך ופנימיות התורה עד שזוכה לדעת לברר הבירורים בחינת ועץ הדעת טוב ורע, בחינת בנין בית המקדש, כי מי שיש בו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו ואז יכול לברר הטוב שבקורבנות לעלותם למעלה מן הרע והבהמיות. אבל בהתחלה לפני זה הברור שבימות המשיח, עד שימחו אלה הערב הרב המושכים אחריהם את ישראל ליפול בחמדת הממון שהוא בחינת כפירות הפך האמונה, לא יורד ונחית עוז מבטחה גשם של תורה מן השמים, וישראל דומים לעשבים ולאילנות לא יצמחו בדעתם שכלם ונפשם. וסוד הדבר הנרמז בפסוק – וכל שיח השדה שהם נפשות ישראל טרם יהיה בארץ, מגולה בצמיחתו הנחמדה וכל עשב השדה טרם יצמח. כי לא המטיר תורה בחינת יערוף כמטר לקחי, על ידי יחוד ה' אלוקים וזאת מפני שאדם שהם נשמות גדולות וקטנות, עצים ועשבים, עטירי ובעלי הצדקה ומסכני מקבלי הצדקה אין לעבוד את האדמה, לגדל עצמם מן האדמה והאמונה המגדלת אותם, שהם אלו שיחי ועשבי נשמות ישראל בזמן שמקבלים תורת ודעת החכם בבית המקדש ודעת הנבנה בימיהם לעבוד ולהצמיח ולברר את האדמה ואמונת שלהם בחידוש העולם בקרבנות. כי על ידי הקרבנות והתקרבות הנפשות למעלה והתקרבותם לתורה היה נמשך ההשגחה השלמה בבית המקדש בניסים הגלויים תמיד לעין כל ושנעשו שם כידוע והייתה מתחזקת אמונתם ואדמתם.

דבר אחר וכל שיח השדה, דא משיח ראשון טרם יהיה בארץ. וכל עשב השדה טרם יצמח דא משיח שני. ולמה בגין דלית תמן משה למפלח לשכינתא דעליה אתמר ואדם אין לעבוד את האדמה. ורזא דמלה (בראשית מט) לא יסור שבט מיהודה דא משיח בן דוד. ומחוקק מבין רגליו דא משיח בן יוסף. עד פי יבוא שיל"ה דא משה השבן דא פרא. ול"ו יקח"ת עמים, אתנון ול"ו קח"ת. – דבר אחר ובחינה אחרת של אותו ענין ומבנה, וכל שיח השדה, זה משיח ראשון בספירתו מלמטה במלכות אמונה ארץ ואדמה, שהוא בחינת השכל של קיבוץ הנפשות בחינת גווני המלכות, טרם יהיה בארץ. וכל עשב השדה טרם יצמח זה משיח שני שהוא בחינת היסוד הנספר שני מעל המלכות, שהוא שכל עליית הנפשות בחינת סילוקא דיסודא עד אבא ואמא בחינת יחוד קב"ה ושכינתיה. ולמה לא צומחים אלו הב' משיחים בחינת שמן המשחה בחינת דעת ושכל, בחינת ב' שכליים של קיבוץ הנפשות ועלייתם בעיבור, מפני שאין

שם משה חכם האמת לעבוד לשכינה לחברה לקב"ה ולהמשיך ולגלות שלמות השגחה, שעליו נאמר ואדם בעל דעת החכמה שמרכבה היושב על הכסא ומקבל מהאדם העליון עתיק יומין שממנו תורה דעתיקא, כי רק חכם כזה היודע לתקן מרכבה עליונה ותחתונה הוא היכול לקחת נפשות לקבצם ולעלותם ולהוריד להם תורה. שזה בחינת המשיחים שבו. וסוד הדבר לא יסור בחינת סר ומתקרב לתורה לראות ההשגחה שבט והתקבצות נפשות מיהודה זה משיח בן דוד בחינת מלכות אדמה שבא מתקבצים גווני העשבים והשיחים. ומחוקק כלי ורצון ומ"ן מבין רגליו אלו הנפשות ההולכות למעלה בחינת מהלך נפש, זה משיח בן יוסף אשר לו שכל עליית הנפשות בעיבור. ואלו השכליים אינם עד פי יבוא שילה – זה משה לוקח נפשות חכם הכלול משני המשיחים. השבון גמטריא זה שילה כזה משה. ולו יקח עמים – אותיות ולוי קחת. בחינת ניגונא דלואי שהוא כוח משה בן לאיש מבית לוי. ואולי ירמוז על שכל הקטורת הקישור ועליה של הנפשות בחינת משא ומתן ובחינת נשיאות ועליה. וכן משה העשיר בדעתו וכספו אשר לו רוח נדיבה במשא ומתן באמונה בחדוותו. בן קחת, פרש רש"י אסיפת עמים הוא השכל של אסיפת וקיבוץ הנפשות. וכן עמים ירמוז על עמרם אביו. כי היוד הקטנה מרמזת בצורתה על אות ריש. בחינת קטנים וגדולים. כי עמרם מרמוז על עם רם עם העולה למקום רם בעליית הנפשות שפועל בהם משה משיח.

דבר אחר וכל שיח השדה אליו צדיקניא דאנון מספרא דצדיק ח"י עלמין. שיח ש' חי. ש תלת ענפין דאילנא דאנון ג' אבהן ומן ח"י עלמין. לשון אחר וכל עשב השדה ע"ב שי"ן. תלת עלין דאנון ש יאחדונה"י. דאנון ע"ב ענפין דתליין פהון פהושפן ע"ב. פלהו לא אתאחדין באתרא דאיהו שכינתא עד דייתי ההוא דאקרי אד"ם דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ודא איהו ואד"ם אין לעבוד את האדמה. – דבר אחר והבחינה נוספת כנ"ל וכל שיח השדה אלו הצדיקים שהם מצדו של צדיק חי עולמים. שעל ידי קדושתם בברית פועלים ייחוד העליון הממשיך נשמות וחיות חכמת התורה למטה, בחינת המשכת החיות לכל העולמות והנשמות. כי שיח אותיות ש' חי. ש' שלוש ענפי האילן והם ג' אבות בחינת המשכת הראות והשגחה בחינת תלת גוונין דעינא ובת עין בחינת בראשית תמן ראשי אלו ראשי בית אבותם תמן בת. כי אלו הצדיקים ממשכים תורה ומקרבים ישראל לתורה וממשכים שלמות ההשגחה וראיית ה'.

וכל ההשגחה הוא מן ח"י העולמים המחייה כל העולמות בהשגחה בכל רגע ורגע בשביל ישראל הנקראית ראשית ובשביל התורה הנקראית ראשית. לשון אחר וכל עשב השדה ע"ב שין. ע"ב הוא בחינת החסד בחינת עושה חסד למשיחו, בחינת ע"ב המשכך חמימות דיני רי"ו. שעל ידי זה נמשך השגחה הריאה של עין של מעלה בחינת שין. שלוש עלים אשר חנם מאוחדים כאות ש' תלת גוונין דעינא כנ"ל ובת עין ושחור שבעין, שזאת ההשגחה נמשכת על ידי התורה היורדת עון מבטחה. וכל המשכת התורה על ידי ייחוד קב"ה ושכינתיה שפועל החכם שהוא בחינת יחוד שם יאחדונה"י כידוע. והם ע"ב ענפים של חסד למשיחו ודעת של הגאולה העתידה שתלויים בהם באלו הג' ענפים הג' של אות שין. שהם ע"ב שמות (כמובא בפרשת בשלח) שכל אחד כלול בג' אותיות שבג' פסוקים ויסע ויבוא ויט כידוע. החקוקים במטה המחוקק משה ובדעתו הקדושה. כי הוא כלול מכל נשמות ישראל. וכולם הם בחינת נשמות ישראל לגווניהם העולים בעיבור ע"ב רי"ו, וכלם לא מתאחדים בעלייתם במקום שהיא השכינה וכנסת ישראל בחינת ייחוד קב"ה ושכינתיה, עד שיבוא אותו הנקרא אדם, זה משה כנ"ל שהוא מושרש בשם הוי"ה דמ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. גימטריא אדם. בחינת תפארת ועולם היצירה המאחד הגוונין ומקבץ הנפשות ומעלה אותם. וזהו והאדם אין לעבד את האדמה. כי בלי בחינת אדם אין ביכולת לעבוד האדמה ולהצמיח דעת עלי שיה השדה לגווניהם.

ובגין דא אתמר ביה וכל עשב השדה טרם יצמח עד דיצמח צדי"ק. ומניה (תהלים פח) אמת מארץ תצמח דאתמר ביה (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה. ותלמידי חכמים דאנני דשאין לא צמחין בגלותא עד דאמת מארץ תצמח, ודא משה דאתמר ביה (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו דלא יהא מאן דדריש לשכינתא פותיה. ובגין דא ואדם אין לעבוד. ומיד דאיהו ייתי, מיד וא"ד יעלה מן (דף כו ע"א) הארץ א"ד מן אדני" סליק ליה ו' ואתעביד בה ארון כל הארץ. מיד והשקה את כל פני האדמה מניה אתשקיין ישראל לתתא בע' אנפין דאורייתא. דבר אחר ואד יעלה מן הארץ תרגומו ועננא יסתלק מן ארעא. התיא דאתמר ביה (שמות מ) כי ענן יי על המשכן וגו' ויהי מתשקיין תלמידי חכמים בארעא ביהוה זמנא— ומפני כך נאמר וכל עשב השדה טרם יצמח עד שיצמח צדיק שמו צמח. וממנו אמת התורה מארץ והתעוררות הנפשות מלמטה, מכוון זה

תצמח תורתו. שנאמר בו ותשלך אמת ארצה. כי הוא מוריד מלמעלה למטה עון התורה מבטחה על ידי הייחוד העליון. ועל ידי זה נמשכת השגחה גווני עיני אמת ה' יתברך למטה לישראל בשלמות ורחמים. ותלמידי חכמים, שהם הדשאים כנ"ל. לא צומחים בדעתם בפנימיות התורה בגלות הדעת עד שאמת ותפארת הרחמים של התורה מארץ ומ"ן ואמונה תצמח. וזה האמת של התורה דעתיקא הוא דעת משה שנאמר בו תורת אמת היתה בפיהו, שלא יהיה מי שדורש את השכינה וכנסת ישראל לעלותה בייחוד על ידי אסיפת ועליית נשמות ישראל כמותו. לפני זה ואדם הם ישראל אין לעבוד את האדמה ולהמשיך השגחה לארץ. ומיד שהוא יבוא במהרה בימינו אמן. מיד ללא מניעה כלל של קטרוג על מעשים, יעלה בעיבור אפילו הרחוקים ביותר בחינת מסכיני שלא יכולים לצאת מן החול אפילו כמלא חוט וא"ד יעלה מן הארץ. בחינת מ"ן של נפשות ישראל שיפעל לעלותם בעיבור. א"ד מן אדני בחינת נפשות ישראל שנבראו לעלות נו"ן מלכות ה' עד יו"ד החכמה. ואלו רצונות הנפשות בחינת א"ד, המעלה אותם הוא הו' בחינת שם מ"ה בחינת אד"ם בחינת משה כנ"ל ונעשה הקב"ה בה בעליה של השכינה וכנסת ישראל ארון על כל הארץ משגיה בגלוי ברחמים. מיד שיעלו הנפשות בעיבור ויהיה נעשה ייחוד עליון מיד ירד שפע תורה ודעת בחינת יערוף כמטר לקחי והשקה את פני כל האדמה כמי התורה. ממנו מושקים ישראל למטה בחידושי וביאורי התורה בשבעים פנים של תורה. דבר אחר ואד יעלה מן הארץ תרגומו ענן יעלה מן הארץ הוא. היא השכינה אותה שנאמר בה כי ענן ה' על המשכן, בחינת בית המקדש ודעת עליון הנמשך על ידי התורה, יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל, הרואים עין בעין השגחת וראית הקב"ה אותם, בכל (קדושת היסוד והייחוד) מסעיהם ומהלך נפש למעלה, בכל זמן ועת ובחינה. ובו בקב"ה המשפיע לשכינה מושקים בתורה ודעת תלמידי החכמים בארץ באמונה שלמה באותו זמן של ביטול ערב רב על ידי משה, כי ענן ה' על המשכן הוא בחינת המשכת ההשגחה השלמה והדעת בבניין בית המקדש וביאת משה משיח במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא בולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עליידי המשכת התורה בעולם נמשך השגחת השם יתברך עלינו. וכל אחד כפי קרובו אל התורה, בן השגחת השם יתברך עלינו בשלמות יזתר:

ב. עליידי צדקה משכרין תאות ממוז וממשיכין השגחה שלמה ומבטליו חרון אף מן העולם, וממשיכין חסד בעולם ונמשך התגלות משיח ובנין בית המקדש, שהוא התגלות הדעת. ועליידי זה יכולין להעלות נפשות ישראל ולהדשם, ועליידי זה נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה, ועליידי זה זוכה להביא התגלות התורה של לעתיד לבוא, ונעשה

תקונא דמרכבתא עלאה ותתאה, גם נחשב כמקמיר קמרת:

תפילה לה' יתברך וכן בקשה מהגדיק שיפעל גם הוא בתפילתו לה'

על בן זבנו ברחמיך הרבים והננותיך הגדולים, שנוקה להתקרב לצדיק האמת שיש לו בך תזה ודעת תזה, וימכין כל נפשותינו ויעלה עמקם לפני כסא כבודך. ותמלא רחמים עלינו, בזכות וכן הצדיק האמת, ויעלו נפשותינו לנחת רוח ולרצון לפניך, ותשעשע עם כל נפשותינו, ויהיה נעשה יחוד גדול על ידי נפשותינו יהודא דקדשא בריך הוא ושכינתיה, ויתחדשו נפשותינו בלם יחד למוכה בבחינת עבור, ויוריד לנו הצדיק האמת על ידי זה הדושי תורה אמתיים, ויתגלו לנו סתרי תורה, אוריתא דעתיקא סתימא, ונזכה שיתקון הצדיק האמת על ידי נפשותינו, תקונא דמרכבתא עלאה ומרכבתא תתאה: ותזכנו ברחמיך הרבים שיהיה אהבה ושלום גדול בינינו תמיד, עד שנהיה בלנו נכללים זה בזה, ונעורר זה את זה, ונזכיר זה את זה, לשוב אליך באמת, לשבר ולבטל את כל התאוות רעות ומדות רעות מאתנו, ולזכות לכל המדות טובות וקרובים מאד אל בך הראות והשגחתך הקדושה, עד שנוקה לשוב ולהצטיר בעיניך ונהיה נכללים בך. ותמשיך עלינו ברחמיך השגחה שלמה תמיד, ועל ידי זה תשפיע עלינו כל טוב, שפע מוכה וברכה וקדשה וטהרה אמתיות. ותשגיח ותראה בעינינו ועמלנו ודחקנו בגוף ונפש וממון בגשמיות ורוחניות. ותרם על עמך ישראל הנפוצים בצאן אשר אין להם רועה, ותשוב ותקבץ נפוצותינו ונדהינו מארבע נפשות הארץ, ותמחר ותחיש לנאלינו, ותביא לנו את משיח צדקנו. כי ארץ עלינו הגלות מאד בגוף ונפש, עד אשר "כשל בך הסבל" כאשר אתה ודעת יהוה אליהנו. הוים והמל עלינו, ותשפיע חסדיך עלינו, ותביא לנו מהרה את משיח צדקנו, ותבנה את בית המקדש במהרה בימינו. ויקים מקרא שפתוב, ואני ברוב חסדך אבוא ביתך אשתהוה אל היכל קדשך ביראתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.